

Arrest

nr. 208 641 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, Pashtou van origine, en geboren in het dorp Brahimkhel gelegen in het district Batikot, provincie Nangarhar, Afghanistan. Op zevenjarige leeftijd bent u samen met uw ouders naar Pakistan vertrokken waar jullie in de stad Peshawar gingen wonen. Ook twee tantes en een oom van u woonden daar. Uw vader begon er te werken in een fabriek van bakstenen. Zelf ging u niet naar school, maar u volgde wel koranlessen. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit het land werd u op straat aangesproken door enkele medewerkers van het poliovaccinatieteam met de vraag of u voor hen wilde werken. U stemde toe en vanaf dan moest u meerdere keren per maand de leden van het poliovaccinatieteam rondleiden in uw wijk en hen de huizen aantonen waar kinderen jonger dan vijf jaar woonden om ze te kunnen vaccineren. Na enige tijd ontving u

echter achtereenvolgens twee dreigbrieven omwille van uw werk voor het vaccinatieteam. Aangezien u vernomen had dat andere medewerkers van het poliovaccinatieteam ontvoerd of vermoord werden door de taliban, werd u bang en stopte u met uw werk. Uw vader regelde daarop uw vertrek uit het land. Ongeveer acht of tien dagen na de laatste dreigbrief vertrok u vanuit Quetta onder begeleiding van een smokkelaar met de bus naar Iran. Van daaruit reisde u via Turkije verder naar België waar u op 4 januari 2016 aankwam. U vroeg op 20 januari 2016 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een psychologisch attest voor d.d. 08/11/2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u de Afghaanse nationaliteit bezit. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u geenszins aannemelijk maakt werkelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Vooreerst verklaarde u dat u het Afghaanse staatsburgerschap had, dat u geboren was in het dorp Brahimkhel, gelegen in het district Batikot in de provincie Nangarhar, en dat u tot de Shabadiani-stam behoorde. U stelde dat uw vader en moeder u dit allemaal verteld hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 3, 4, 5). Toen u echter gevraagd werd naar meer informatie aangaande de herkomst van uw stam en de plaatsen waar de leden van deze stam overal wonen, beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 3). U wist niet of uw ouders al dan niet in hetzelfde dorp geboren waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 4). U kon verder uw geboortedorp geenszins situeren binnen het district Batikot. Zo kende u geen nabijgelegen dorpen. U kon niet zeggen of er bergen, rivieren, of grote wegen in de buurt van uw dorp gelegen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 4). Zelfs toen u gevraagd werd om het landschap in de omgeving van uw dorp eens te beschrijven of uit te leggen wat de mensen in die regio deden om in hun levensonderhoud te voorzien, kon u hier geen antwoord op geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 4). U kon niet eens zeggen wat uw ouders er zelf deden om in hun levensonderhoud te voorzien (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 5). U stelde voorts de Afghaanse kalender niet te kennen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 3). Later tijdens uw gehoor toen u gevraagd werd naar het tijdstip van uw vertrek uit Pakistan, stelde u dit niet precies te weten, maar vernoemde u wel enkele maanden van de Afghaanse kalender. U beweerde aanvankelijk de namen van de maanden van uw moeder gehoord te hebben, maar onmiddellijk daarna verklaarde u dan weer toch geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender en deze namen enkel van buiten geleerd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 9). Tenslotte bleek u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de huidige algemene situatie noch in uw regio van herkomst noch in de rest van Afghanistan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 15). U verklaarde weliswaar al op zevenjarige leeftijd uit Afghanistan vertrokken te zijn en er bijgevolg maar weinig herinneringen aan te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 3, 4, 5), wat evenwel geen aannemelijk verklaring biedt voor uw gebrek aan kennis van Afghanistan en van uw regio van herkomst in het bijzonder. U werd immers opgevoed door Afghaanse ouders die geboren en getogen zijn in Afghanistan waar ze toch een groot deel van hun leven hebben doorgebracht. Bovendien woonden er behalve uw

ouders nog verschillende andere familieleden van u eveneens in Pakistan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 2, 3, 7, 9, 10, 12). U verklaarde in Pakistan ook in een wijk gewoond te hebben waar nog andere Afghanen woonden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 5). Redelijkerwijs kan dan verwacht worden dat uit uw verklaringen toch wel enige culturele band met Afghanistan of interesse in uw land van herkomst of kennis ervan zou blijken, hetgeen in casu duidelijk niet het geval is.

Verder bleek u ook onwetend te zijn over de reden van het vertrek van uw ouders uit Afghanistan. U dacht dat het misschien om problemen met de Taliban ging, maar daar was u niet eens zeker van. U stelde niet op de hoogte te zijn van de toenmalige situatie in uw land van herkomst. U kon ook geen informatie geven over de precieze omstandigheden van jullie vertrek naar Pakistan. U wist niet of er op het moment van jullie vertrek nog andere familieleden samen met jullie naar Pakistan gereisd zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 5). U verklaarde opnieuw dat u toen nog erg jong was en u er geen herinneringen aan hebt. U beweerde dat uw ouders u hierover ook niets verteld hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 5). Aangezien het vertrek uit het land van herkomst voor uw ouders toch een dermate ingrijpende gebeurtenis in hun leven betrof, is het weinig aannemelijk dat u dan achteraf van uw ouders of van andere familieleden geen enkele informatie vernomen zou hebben aangaande de reden van hun vertrek of de omstandigheden van jullie reis, of dat u hen zelf hierover ook geen vragen gesteld zou hebben.

Bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u uw vader nog gevraagd had om u enkele documenten op te sturen waaronder uw taskara. Met betrekking tot dit document stelde u echter dat uw vader u dit niet kon opsturen, omdat het verloren was gegaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 2). Toen u op het einde van het gehoor gevraagd werd om uit te leggen wat voor een document de taskara eigenlijk is, kon u hier geen antwoord op geven. Daarop werd u gewezen op uw eerdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor waarbij u stelde dat u uw vader toch zelf gevraagd had om uw taskara op te sturen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 16). U beweerde daarop niet meer te weten wat u eerder gezegd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 16), wat weinig overtuigend is. De vaststelling dat u blijkbaar niet eens kon verduidelijken dat de taskara het Afghaanse identiteitsdocument is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde Afghaanse nationaliteit verder.

Ook aangaande uw beweerde verblijf als vluchteling in Pakistan in de stad Peshawar en aan uw werk daar voor het poliovaccinatieteam kan geen geloof gehecht worden.

Vooreerst bleek u in het geheel niet op de hoogte te zijn van het feit of uw ouders in Pakistan al dan niet over enige verblijfsdocumenten beschikten, en of ze ooit dergelijke documenten hadden aangevraagd. Meer nog, u bleek zelfs niet te kunnen zeggen of Afghaanse vluchtelingen al dan niet de mogelijkheid hadden of hebben om verblijfsdocumenten in Pakistan aan te vragen, om wat voor documenten het dan precies gaat, en welke problemen mensen zonder verblijfsdocumenten hebben. U stelde er geen enkele informatie over te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 6, 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er meerdere tijdstippen waren waarop het mogelijk was om een wettig verblijfsrecht te krijgen als Afghaanse vluchteling in Pakistan. In de jaren zeventig en tachtig van de twintigste eeuw werden vluchtelingenkaarten afgegeven aan Afghanen. Later in 2006-2007 was er ook een mogelijkheid. Zo werden er massale informatiecampagnes georganiseerd om de Afghanen te informeren over deze nieuwe mogelijkheid. Afghanen moesten zich inschrijven in het Bureau voor Vreemdelingen waarna ze vluchtelingenkaarten kregen.

Deze kaarten gaven verschillende voordelen, eerst en vooral bescherming tegen deportatie of willekeurige arrestaties. Bovendien konden geregistreerde Afghanen gebruik maken van staatsscholen en staatsziekenhuizen. Zo mochten ze ook een rijbewijs halen, een bankrekening openen en een simkaart kopen. Tot op heden wordt het verblijf van Afghanen in Pakistan die in het bezit zijn van een dergelijke kaart verlengd. De vaststelling dat u, die volgens uw verklaringen al vanaf zevenjarige leeftijd ononderbroken als vluchteling in Pakistan verbleven zou hebben, hier in het geheel niet van op de hoogte is, is niet aannemelijk te noemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig. Verder kon u de wijk in Peshawar waar u altijd gewoond hebt tot uw vertrek in het geheel niet situeren in deze stad. U kon ook geen enkele informatie geven over nabijgelegen wijken of andere plaatsen in Peshawar buiten uw wijk. U verklaarde dat er in uw wijk zowel Afghanen als Pakistanen woonden, maar u kon dan geen andere wijken vermelden waar nog Afghanen woonden. U beweerde dat er in Peshawar verschillende vluchtelingenkampen voor Afghanen waren en dat er dichtbij uw woonplaats ook één was. U kende echter de naam niet van dit vluchtelingenkamp noch kon u enige andere vluchtelingenkampen in Peshawar benoemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d.

13/11/2017, p. 5, 6, 10, 11, 12). Het is ook weinig overtuigend te noemen dat u, die verklaarde tot uw vertrek altijd in Peshawar gewoond te hebben, hierover geen informatie kan geven.

Met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenproblemen waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 7, 9, 11), kan er op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat de vastgestelde onwetendheden werkelijk hieraan te wijten zouden zijn. Uit het door u voorgelegde psychologische attest blijkt slechts dat u een psychotherapeutische behandeling krijgt, maar uit dit attest blijkt verder niet dat u specifiek aan geheugenstoornissen zou lijden. Dit attest kan bijgevolg uw beweerde geheugenproblemen geenszins staven. Bovendien hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het geheel geen melding gemaakt van enige geheugenproblemen. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u weliswaar aan in België in psychologische behandeling te zijn omwille van problemen met uw familie. U legde uit dat u niet mocht huwen met de dochter van uw tante en dat u hierdoor psychologische problemen kreeg (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/011/2017, p. 2). U maakte in verband hiermee toen echter ook geen melding van dermate ernstige geheugenproblemen waardoor u zich bepaalde essentiële feiten met betrekking tot uw leven in Pakistan niet meer zou kunnen herinneren. Pas toen u op meerdere vragen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Pakistan geen antwoord kon geven, stelde u plots dat dit te wijten was aan geheugenproblemen die veroorzaakt zouden zijn door het feit dat u in Pakistan omwille van deze familiale problemen gedurende enige tijd drugs genomen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 7), wat weinig overtuigend overkomt.

Voorts legde u nog enkele erg vage en weinig overtuigende verklaringen af aangaande uw werk voor het polio vaccinatieteam waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. U verklaarde dat uw taak enkel was om de leden van het vaccinatieteam rond te leiden in de wijk en de huizen aan te wijzen waar kinderen jonger dan vijf jaar woonden. U wist niet waarom ze dit juist aan u gevraagd hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 13). U dacht wel dat er vroeger nog vaccinatieteams naar uw wijk waren gekomen, maar daar was u eigenlijk niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 13). U stelde dat u een kaart kreeg om zich te identificeren als medewerker van het vaccinatieteam. Behalve dat uw naam en foto erop stonden, kon u deze kaart verder niet beschrijven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 15). U kon ook geen namen geven van leden van het vaccinatieteam met wie u samenwerkte noch kon u zeggen of ze al dan niet artsen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 12). Toen u gevraagd werd naar concrete voorbeelden van medewerkers van het vaccinatieteam die het slachtoffer werden van geweldpleging, kon u slechts in vage bewoordingen twee incidenten aanhalen. U vermeldde dat twee vrouwelijke medewerkers van een ander vaccinatieteam werden aangevallen op een bepaalde plaats, namelijk Sheikh Mohammadi. U kon niet meer informatie geven over dit incident en wist niet eens waar die plaats ergens was. Daarnaast haalde u aan dat ook een medewerker uit uw eigen wijk ontvoerd werd twintig dagen voor uw vertrek uit het land. U kende de naam van die persoon niet en kon ook over dit incident niet meer informatie geven. U stelde verder geen andere incidenten vernomen te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 13, 14). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u in de vragenlijst toch vermeld had dat er niet één maar twee van uw collega's twintig dagen voor uw vertrek ontvoerd werden (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5), stelde u zich niet te herinneren of er nog een andere collega van u ontvoerd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 15).

Tenslotte bevatten uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde vervolgingsproblemen omwille van uw werk voor het polio vaccinatieteam nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u thuis twee dreigbrieven ontvangen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 13). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte u evenwel geen melding van het feit dat u twee dreigbrieven ontvangen had. U stelde daarentegen echter dat u zelf nooit persoonlijk bedreigd werd (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr.3.5).

Met betrekking tot deze vage en tegenstrijdige verklaringen aangaande uw werk voor het polio vaccinatieteam en de problemen die omwille hiervan kende, haalde u opnieuw verschillende keren aan dat u geheugenproblemen hebt waardoor u zich niet alles zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 12, 14, 15). In verband hiermee kan echter verwezen worden naar bovenstaande argumentatie aangaande deze beweerde geheugenproblemen. Bijgevolg kan u evenmin aannemelijk maken dat de vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen te wijten zouden zijn aan geheugenproblemen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u geen zicht hebt geboden op uw werkelijke nationaliteit. Nochtans werd bij aanvang van het gehoor de nadruk gelegd op het belang van de waarheid. Ook op het einde van het gehoor werd u uitdrukkelijk verzocht om de waarheid te vertellen over uw nationaliteit en de plaatsen waar u verbleven hebt voor uw komst naar

België. U bleef echter bij uw verklaringen dat u de Afghaanse nationaliteit had en als vluchteling in Pakistan verbleven had tot u naar België kwam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 13/11/2017, p. 14). Gelet op uw ontoereikende verklaringen over uw nationaliteit geeft u evenmin zicht op de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingengerechtigde zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door u gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Hierbij kan worden toegevoegd dat een asielzoeker de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen dient te nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot he Status of Refugees, paragraaf 205). Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van:

- Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Artikel 4.3 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011
- Algemene beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker wijst op de inhoud van artikel 27 van voormeld KB (PR CGVS) en artikel 4.3. van de voormelde Richtlijn 2011/95/EU. Hij verwijt verweerder dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele en objectieve wijze werd beoordeeld. Verzoeker wijst op het neergelegde attest. Hoewel dit niet expliciet stelt dat hij geheugenproblemen heeft, leidt verzoeker uit het feit dat hij dit attest neerlegde bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS af "dat hij aanvoelde dat hij omwille van zijn psychologische problemen moeite ging hebben om alle details betreffende zijn asielrelaas te vermelden". Verzoeker maakte melding van zijn psychologische problemen nog voor er sprake was van problemen met het beantwoorden van vragen. Verzoeker verwijt verweerder dat er geen verdere vragen werden gesteld over zijn psychologische problemen. De reden voor zijn problemen is ook niet iets waarover mensen spontaan beginnen te vertellen. Verzoeker stelt dat hij een voormalige heroïneverslaafd is die moeite heeft om zich de details van zijn leven in Pakistan voor de geest te halen. Verweerder nam deze persoonlijke omstandigheid niet in aanmerking. Dat hij zijn geheugenproblemen niet vermeldde bij de DVZ, verklaart verzoeker doordat hiernaar niet werd gevraagd, doordat het een kort, voorbereidend gesprek was en doordat hij de procedure en de gevolgen van het (niet) afleggen van verklaringen niet kende. Verzoeker benadrukt dat verweerder aldus geen rekening hield met zijn neergelegde documenten, zijn afgelegde verklaringen en zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker concludeert dat er eerst grondig moet worden onderzocht of zijn geheugenproblemen aan de basis liggen van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden. Hij vraagt dan ook deze beslissing te vernietigen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker het gehoorverslag van het CGVS en de vragenlijst (zoals reeds opgenomen in het administratief dossier) bij het verzoekschrift (bijlagen 2-3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken

richtlijn is verstrekt en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het district Batikot in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Hij stelt jarenlang als Afghaans vluchteling in Pakistan te hebben verbleven en zowel in Afghanistan als in Pakistan een vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van de taliban.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, in wetgeving en in rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader blijkt uit de verklaringen en informatie die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing genoegzaam dat verzoeker (i) een bijzonder verregaande onwetendheid tentoonspreidde over zijn beweerd geboortestreek en deze van zijn ouders in Afghanistan, de Afghaanse kalender en de algemene situatie in zijn zelfverklaarde regio en land van herkomst; (ii) doorheen zijn verklaringen niet de minste blijk gaf van enige culturele band met of interesse in Afghanistan; (iii) onwetend bleek over de reden van het vertrek van zijn ouders uit Afghanistan; (iv) blijkbaar niet eens kon verduidelijken dat de taskara het Afghaanse identiteitsdocument is; (v) totaal niet op de hoogte bleek van het al dan niet beschikken of aanvragen van verblijfsdocumenten voor Pakistan door zijn ouders; (vi) evenmin

enige informatie had voor de mogelijkheden dienaangaande voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan; (vii) een frappant gebrek aan kennis vertoonde omtrent de wijk in Pakistan waar hij zou hebben verbleven, de omliggende wijken en de nabijgelegen vluchtelingenkampen; (viii) erg vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn werkzaamheden in Pakistan en omtrent collega's met problemen; (ix) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kern van zijn vluchtmotieven, meer bepaald over het al dan niet ontvangen van persoonlijke bedreigingen.

Verzoeker betwist geen van de voormelde vaststellingen en motieven. Wel tracht hij deze, net als eerder bij het CGVS, toe te schrijven aan geheugenproblemen in zijn hoofde. Dat verzoeker zou lijden aan dermate ernstige geheugenproblemen dat van hem geen meer gedegen verklaringen over eenvoudige en elementaire kernaspecten inzake zijn herkomst, zijn levensloop en zijn problemen mochten worden verwacht, wordt door verzoeker echter geheel niet aangetoond of aannemelijk gemaakt. Vooreerst brengt verzoeker geen medisch attest bij waaruit dit zou kunnen worden afgeleid. Het attest dat verzoeker neerlegde (administratief dossier, map 'documenten') gaat niet uit van een psychiater of psycholoog doch wel van de directeur van het centrum CARDA. Verder wordt in dit attest slechts op algemene wijze aangegeven dat verzoeker in dit centrum psychotherapeutische begeleiding en psychologische omkadering krijgt. Nergens in dit attest wordt er enige diagnose gesteld of wordt er enig gewag gemaakt van geheugenproblemen of enig ander symptoom in hoofde van verzoeker. Aldus blijkt uit dit attest geenszins dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze problemen dermate ernstig zouden zijn dat van hem bij de DVZ en bij het CGVS geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Indien verzoeker werkelijk aan dermate ernstige geheugenproblemen leed, mocht bovendien worden verwacht dat hij hiervan eerder gedurende zijn procedure en spontaan melding zou hebben gemaakt in plaats van dit slechts aan te geven nadat zijn onvermogen om te antwoorden op een veelheid aan gestelde vragen bij het CGVS duidelijk werd. Verzoeker deed dit echter niet. Bij de DVZ maakte hij nergens enige melding van psychologische problemen of geheugenproblemen in zijn hoofde; ook niet wanneer hij de kans kreeg nog iets toe te voegen. Dat hiernaar niet zou zijn gevraagd en dat hij het belang van zijn verklaringen niet beseftte, kan daarbij niet worden gevolgd nu hij uitdrukkelijk werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, op hetgeen van hem werd verwacht, op het belang van het vertellen van de waarheid en op de mogelijke gevolgen van het afleggen van valse of onjuiste verklaringen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Ook bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd verzoeker op dit alles expliciet gewezen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1). Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde tijdens dit gehoor enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Geen van beide maakte er melding van dat verzoeker niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord en in het kader van dit gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin maakte één van hen, hoewel verzoeker op algemene wijze gewag maakte van psychologische problemen en voormeld attest neerlegde, bij de aanvang van het gehoor enige melding van geheugenproblemen in hoofde van verzoeker (*ibid.*, p.1-2). Slechts nadat bleek dat hij het antwoord op een veelheid van de aan hem gestelde vragen schuldig diende te blijven, beweerde verzoeker plots een zwak geheugen te hebben en zich dingen niet te herinneren. Gezien hij dit niet eerder en spontaan vermeldde, kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker, hoewel hij bij het CGVS beloofde dat hij aan zijn advocaat nog documenten zou bezorgen om zijn geheugenproblemen te staven (*ibid.*, p.16), hiervan tot op heden niet het minste bewijs voorlegt. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet aantoonde dat, waar, in welke mate en op welke wijze zijn beweerde geheugenproblemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin duidt hij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de concrete inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verzoeker kan niet volstaan met een algemene en ongefundeerde verwijzing naar geheugenproblemen in zijn hoofde om afbreuk te doen aan het geheel van de hoger gedane vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, worden de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing door verzoeker niet op dienstige wijze aangevochten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde nationaliteit, herkomst, jarenlange verblijf als vluchteling in Pakistan, achtergrond, levensomstandigheden, familiale omstandigheden, problemen en situatie.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert aldus

moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, levensloop, verblijfplaats(en), achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de algemene situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de nationaliteit en de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.6. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT